

Утешила се, но все пакъ ѝ било мъчно и обидно, че останала безъ винце и че братята я излъгали.

И всѣки пжтъ, когато си спомни за това, тя се сърди и плаче, но ядѣтъ бързо ѝ минава, и тя пакъ се засмива.

Елинъ - Пелинъ

МАГАРЕ ВЪ МЕЧА ДРУЖИНА

Седѣлъ Заю край гората. Миналъ Дългоушко. Заю го попиталъ:

— Кжде тѣй си тръгналъ?

— Отивамъ въ гората.

— А какво те носи?

— Мечката ми трѣбва.

— Че за какво, братко?

— Искамъ да я видя. Все съ нея ме плашатъ. Пъкъ азъ понаучихъ, че не е тѣй страшна.

— Не е, — рекълъ Заю. — Азъ ѝ служба служа. Тя е главатарка въ войската на царя. Азъ съмъ бързоходецъ въ нейната дружина.

— А месо яде ли отъ нашего брата?

— Тя не е отъ тия. Месо не опитва. Яде медъ и круши.

— Живъ да си ми, Заю, за добритѣ думи! Но искамъ да зная, дарбитѣ цени ли? Мога ли остана на служба при нея?

— Ти какво умѣешъ?

— Умѣя да пѣя. За мждрецъ минавамъ. Времето познавамъ и на всѣко мѣсто зная що да права.

— Тъкмо си за нея! — насърдилъ го Заю. — Хайде да те вода. Тя ще те хареса. Ще вземе и тебе въ нашата дружина. И ще бждемъ вѣчно побратими вѣрни!

Отишли при Меца. Заю заговорилъ:

— Новъ побратимъ вода, храбра главатарке. Умѣе да пѣе. За мждрецъ минава. Времето познава. И на всѣко мѣсто знае що да прави.

— Отъ кой родъ е, Заю? — попитала Меца.

— Конѣтъ му е вуйчо.

— Името му какъ е?

— Дългоушко Ревлювъ.

— Аха, виждамъ, виждамъ: по ушитѣ двама надате роднина.

— Вѣрно, главатарке!

— А гласѣтъ му Заю?

Дългоушко ревноалъ, гласа си показалъ.

Затулила Меца съсъ лапи ушитѣ и викнала строго:

— Стига, стига, стига! Не е за предъ царя. Но за тржбачъ става. Нека получава на день по кошъ плѣва!

Така Дългоушко останалъ да служи въ мечата дружина.

Не минало много и той се прославилъ.

Единъ день къмъ обѣдъ, Мецана строила своята дружина. На прегледъ предъ царя трѣбвало да минатъ. Всичко пригласили. Когато да тръгватъ, тя се приближила къмъ Дългоушка и рекла му строго:

— Въ цѣлата дружина ти си новобранецъ. Ума си опичай! Да не ме посрамишъ!

— Нѣма, главатарке. Азъ реда му зная.

Царъ Лъвчо застаналъ на една рѣтина. Всички животини минали край него. Дошло редъ да мине мечата дружина. Но тъкмо предъ царя спира Дългоушко. Затропва, заскачва, па като отпуска онова гърлище — реве, та примира. Цѣлата дружина въ земята потѣва.

— Бре сине невѣрни! Какво чудо стори! — скарва му се Меца. — Пъкъ и гордо гледашъ на това отгоре!

— Ти ли ще ме учишъ! — рекълъ Дългоушко. — Азъ реда му зная! На такова мѣсто като не покажа всичко що умѣя, за какво съмъ майсторъ, за какво живѣя!

Ранъ - Босилекъ

ЕЙ ЧЕ ГО КАЗА

Народна приказка

Единъ селянинъ хваналъ една кокошка на съседа си. Сготвилъ я и я изялъ. Съседътъ се оплакалъ на кмета. Помолилъ го да повика селянина и да го попита, дали не е заклалъ той кокошката. Селянинътъ видѣлъ, че съседътъ му ходилъ при кмета. Помислилъ, че ще го хванатъ. Затова отишълъ при единъ умникъ да го научи, какво да казва.

— Ще те науча, — казалъ умникътъ, — но ще ми донесешъ една кокошка.

— Ще ти донеса, — съгласилъ се селянинътъ.

Умникътъ рекълъ:

— Като те разпитва кметътъ, ти ще викашъ: „Е, че какво“, или „Ей че го каза.“

Кметътъ повикалъ селянина. Рекълъ му:

— На съседа ти се е изгубила една кокошка.

— Е, че какво?

— Ти да не си я взелъ?

— Ей че го каза!

— Казвай, защото иначе сждъ има.

— Е, че какво?

— Ще те осждятъ.

— Ей че го каза!

Не могло да се разбере, кой е взелъ кокошката, и се замълчала работата. Но селянинътъ се разкалялъ, призналъ си предъ съседа и му далъ една отъ своитѣ кокошки.

Ала срещналъ го умникътъ. Рекълъ му:

— Ти, байно, се отърва отъ бедата.

Селянинътъ отговорилъ:

— Е, че какво?

— Трѣбва, значи, да ми заплатишъ.

— Ей че го каза!

— Остави сега тия думи. Сега не си предъ кмета!

— Е, че какво?

— Говори както си говоришъ?

— Ей че го каза!

— „Каза“, „каза“ — ама и азъ ще кажа на съседа ти.

— Азъ на съседа си платихъ, а за твою съветъ това ти се пада!

